

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У 11168/18
Дана 26.11.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником др Весном Билбија, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Дејана Спасојевић Иванчић, адвокат из Новог Сада, Петра Драпшина 56, против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 740-08-00479/2012-22 од 21.05.2018. године, у предмету разрешења дужности јавног извршитеља, у нејавној седници већа одржаној дана 26.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, јавни извршитељ АА, овде тужилац, именован Решењем министра правде број: 740-08-00479/2012-22 од 09.05.2012. године за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, са седиштем у ..., улица ..., разрешава се дужности јавног извршитеља, од дана пријема овог решења (став I); делатност јавног извршитеља АА наставља јавни извршитељ ББ, именован Решењем министра правде број: 740-08-00411/2012-22 од 09.05.2012. године, који привремено преузима послове док новоименовани јавни извршитељ на почне да ради (став II); ово решење објавити у “Службеном гласнику Републике Србије” (став III).

У тужби поднетој Управном суду дана 14.04.2018. године тужилац је, преко пуномоћника, оспорио законитост решења туженог органа наводећи да је именован за извршитеља решењем туженог 2012. године, на основу Закона о извршењу и обезбеђењу који је био на снази у том тренутку, испуњавајући услове прописане одредбама чл. 313. наведеног закона. Законом о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” бр. 106/15... 113/17) на који се тужени позива, одредбама чл. 471.

прописани су нови услови, међу којима и правосудни испит, односно ретроактивно су прописани нови услови за именовање јавних извршитеља и то како за оне именоване након ступања на снагу тог закона, тако и односу на оне именоване пре ступања на снагу новог закона. Позивајући се на забрану повратног дејства закона прописану одредбом чл. 197. Устава РС, истиче да се закон не може ретроактивно примењивати на одлуке које су већ донете и на права која су већ стечена на основу те одлуке. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и да обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора са законском затезном каматом од пресуђења до исплате које је определио у износу од 36.500.00 динара за састав тужбе са таксом по одлуци суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу који је у суд примљен 20.03.2018. године остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења од 21.05.2018. године, коначног у управном поступку, којим је тужилац разрешен дужности јавног извршитеља, провером кроз Систем аутоматске обраде података који за Министарство правде води Управа за заједничке послове, путем ког се евидентирају лица са положеним правосудним испитом, као и провером са Покрајинским секретаријатом за образовање, прописе, управу и националне мањине-националне заједнице, констатовано да јавни извршитељаАА, овде тужилац, нема положен правосудни испит, као и да је правосудни испит полагао у марту 2018. године када му је утврђен општи успех “није положио”, а тачност општег успеха тужиоца у вези полагања правосудног испита (није положио) произлази и из изјашњења тужиоца од 15.05.2018. године, које је дао сагласно допису Министарства правде бр. 740-08-00479/2012-22 од 25.04.2018. године. Како јавни извршитељаАА, овде тужилац, нема положен правосудни испит, тужени је у складу са одредбом чл. 487. тачка 1) и чл. 489, а у вези са чл. 548. ст. 2. и ст. 3. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” бр. 106/15, 106/16-аутентично тумачење и 113/17-аутентично тумачење) тужени је разрешио тужиоца дужности јавног извршитеља са даном пријема овог решења и одлучио као у диспозитиву решења од 21.05.2018. године.

Одредбом члана 484. став. 1. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” бр. 106/15, 106/16-аутентично тумачење и 113/17-аутентично тумачење), прописано је да јавном извршитељу делатност престаје на лични захтев, кад наврши радни век или кад буде разрешен.

Одредбом члана 487. став. 1. наведеног закона, прописано је да се јавни

извршитељ разрешава ако престане да испуњава услове за делатност јавног извршитеља.

Одредбом члана 488. став. 1. наведеног закона, прописано је да Поступак одлучивања о разрешењу јавног извршитеља покреће министар, на предлог Коморе или на сопствену иницијативу, ставом 2. наведеног члана закона прописано је да се јавном извршитељу пружа прилика да се пред министром изјасни о томе да ли постоје разлози за разрешење, изузев кад му је изречена дисциплинска мера трајне забране делатности јавног извршитеља, а ставом 3. наведеног члана закона је прописано да о томе да ли постоје разлози за разрешење одлучује министар.

Одредбом члана 489. став. 1. наведеног закона, прописано је да кад јавном извршитељу престане делатност, наставља је његов заменик, а ако нема заменика министар именује другог јавног извршитеља који привремено преузима његове послове, ставом 2. наведеног члана закона прописано је да се он именује у решењу којим се јавни извршитељ брише из Именика јавних извршитеља и заменика јавних извршитеља, или у решењу којим се утврђује да је јавни извршитељ навршио радни век или којим се јавни извршитељ разрешава или у посебном решењу, а ставом 3. наведеног члана закона је прописано да привремено преузимање послова траје док новоименовани јавни извршитељ не почне да ради.

Одредбом члана 548. став. 2. наведеног закона, прописано је да су извршитељи и заменици извршитеља који су именовани или буду именовани до 1. јула 2016. године дужни да положи правосудни испит до 1. јануара 2018. године, а ставом 3. наведеног члана закона је прописано да ће ако до 1. јануара 2018. године не положи правосудни испит, бити разрешени.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране законске одредбе, правилно је, по налажењу Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка оспореним решењем од 21.05.2018. године разрешио тужиоца дужности јавног извршитеља, од дана пријема тог решења. Ово стога што је у спроведеном поступку утврђено да тужилац нема положен правосудни испит, нити га је положио до законом утврђеног рока – 01.01.2018. године, у смислу цитиране одредбе чл. 548. ст. 2. Закона о извршењу и обезбеђењу упри чему тужилац у тужби тако утврђено чињенично стање није оспорио, па су се и по оцени овог суда стекли услови да се тужилац, применом цитиране одредбе става 3. истог члана закона, разреши дужности јавног извршитеља.

Суд је ценио наводе тужбе, посебно указивање тужиоца да је за јавног извршитеља именован решењем туженог 2012. године, на основу тада важећег Закона о извршењу и обезбеђењу који није прописивао услов да мора имати положен правосудни испит, да је реч о стеченом праву које се не може мењати, посебно имајући у виду забрану ретроактивне примене закона прописану одредбом чл. 197 Устава РС, али је нашао да су без утицаја на правилност и законитост оспореног решења. Наиме, тужени је приликом доношења тужбом оспореног решења применио одредбе важећег Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” бр. 106/15, 106/16-аутентично тумачење и 113/17-аутентично тумачење), а наводи тужиоца да се ради о стеченом праву и да се ово право не може умањити новим Законом о извршењу и

обезбеђењу, Управни суд је оценио као неосноване, јер ти наводи могу бити предмет разматрања по иницијативи за утврђивање сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима у поступку пред Уставним судом.

Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, донео одлуку као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.11.2020. године, III-8 У 11168/18

Записничар
др Весна Билбија,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ